

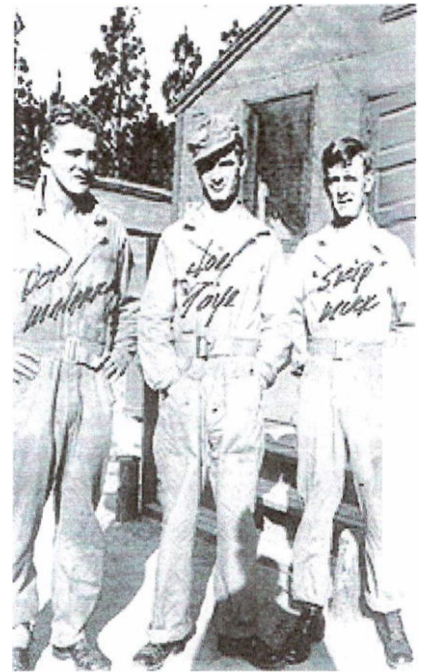
Don Malarkey-101AB Division,506 P.I.R

Easy-Eidhowen 18.09.1944

Don Malarkey-90let

Toccoa 1942 Malarkey-

Bill Guarnere, Joe Toye a já jsme přistáli na stejném poli kolem 0,5 mil severně od Sainte - Mere Eglise. Celou noc jsme hledali naší cestu do vnitrozemí. Celou noc jsme slyšeli kolem nás hvízdát kulky německých zbraní. Přistáli jsme u Le Grand Chemin s rozkazem pro "E" Company abychom zaútočili na "Němce u Brecourt". Výsledek útoku je dobře známý, kromě tohoto: když jsme se vrátili k cestě, popadl jsem minomet který jsem tam nechal, dal jsem si ho na zem mezi nohy začal pálit kolem Brecourtu. Viděl jsem jen vrcholy střech a 7krát či 8krát jsem provedl tyto okruhy, aniž jsem věděl, jestli jsem udělal nějakou škodu.

V září 1984 jsem navštívil Brecourt Manor znovu a po obědě v Manor s mou manželkou jsme procházkou došli až k okraji města a Michel de Vallavieille (náš průvodce) se zeptal: "kdo střílel z minometů sem dolů?" Dobrovolně jsem se přiznal. On mi pak ukázal díry od šrapnelů na skále ze strany stavení. Po bitvě, Bratrstva následující den D, ukázali mi řadu těl, kolem oblasti ve které jsme byli. Nevím, zda jsem byl za to odpovědný či ne.

Po útoku na Carentan, naše company zaujala obranné postavení. Dick Winters přišel k nám do linií pro nějakého dobrovolníka, který by šel na hlídku a řekl mi: "Malarkey, ty jsi mnou ustanovený nový poddůstojník a dobrovolně se hlásíš z tohoto titulu na hlídku." Šel jsem se ohlásit na velitelské stanoviště, společně s Rod Bainem, jeho rádiem a šesti muži. Lewis Nixon byl v c.P a byl to on, kdo nařídil hlídku!. Podal mi mapu a ukázal na shluk zemědělských budov kolem půl míle na západ od nás a 7,5 mile na jih. Nikdy jsem nebyl trénován pro nějakou hlídku. Pamatuji si, že se mnou byl Bajn, John Sheehey, Ed Spein a Dick Davenport. Šel jsem 4 až 5 yardů vzadu hlídky, která zastavila kousek od živého plotu, kde jsme se měli rozdělit na jih a západ.

Trochu jsem se opozdil a popoběhl, abych dohonil Johna Sheehey, a přitom jsem šlápl na nějakou suchou větvičku, která zapraskala. Byla to ale německá helma, která se vykutálela ven z živého plotu. Z jámy vykukoval Němec a chystal se udeřit Johna do zad. Byl jsem asi 2m daleko od něho, vytáhl jsem karabinu, nestačil bych vystřelit, mezitím se John otočil, popadl svůj automat a Němcovi s ním rozbil hlavu.

Viděl jsem zemědělské budovy pár set yardů odtud a nějaký pohyb mužstva. Nevola jsem Winterse, ale přikázal hlídce ať žene nazpátek stejným směrem, kudy jsme přišli. Kulometry nás mezitím ostřelovaly, mezi námi živý plot, ale neviděli jsme žádné střelce. Rod Bain měl potíže s rádiem a Ed Spein skutečně krátké nohy. Když jsme konečně doběhli do velitelského stanoviště, Nixonovi pravděpodobně došlo pití. Winters prohlásil, že toto byla poslední hlídka za denního světla. Zbytek Normandie byl již standardní materiál s výjimkou nálezu Johna Mora - hlavních zásobovacích skladišť v Utahu Beach a zajištění ovoce. Cpali jsme se, čekající na L.S.T., které nás vzalo zpět do Anglie a krásných výletů po našem návratu do Aldbourne, s fantastickým motocyklem s postranním vozíkem. Léto 1944 v Anglii bylo příjemné, s mnoha výlety. Sobel se vyptával ostatních, odkud že Sgt. Malarkey a Alton More (který mi měl přenechat motocykl až půjde znovu do boje) jsme získali motocykl a jak to, že ho používáme, když patří armádě. Nechtěli jsme mu ho vrátit, ale zároveň jsme nechtěli konfrontovat Dicka Winterse.

. Holandsko 17. září 1944 - výsadek do Holandska. Stal jsem se velitelem čety (Sgt. Of 2nd Platoon), když Bill Guarnere si zranil nohu na začátku října. V polovině října mě Winters naložil a jezdili jsme po některých velitelských. Cestou řekl, že přední linie sboru britského dělostřelectva jsou obklíčeny. Když jsem se zeptal, co o tom ví, řekl, že není třeba nic vědět.

Naše postavení bylo v sadě u Rýna, kde jsme udržovali noční hlídky. Můj úkol byl, sledovat německé přesuny západně od Arnhem do Utrecht. V noci jsme měli zaútočit. Rod Bain, Eugene Jackson a já jsme byli na velitelství u Winterse, pro instrukce a potraviny pro mužstvo. To bylo ve 3:00 ráno. Na hlídce byl Plesha který měl zůstat na stráž do doby, než přijdeme. Když jsme přicházeli, mířil na nás v domněnku, že jsme nepřátelé. Potom mi řekl, že se rozednívalo a bylo špatně vidět a že viděl německé helmy. Pravda je, že se stával ve službě nervózní.

Přesunuli jsme se opatrně napříč údolím a dosáhli jsme sadu bez incidentu. Řekl jsem Rodovi a Jacksonovi zalehnout a řezal jsem vysokou trávu mačetou, abychom se zamaskovali. Potom jsme zalehli bokem do škarpy a asi za půl hodiny svítalo. O něco později jsem slyšel

Men of E Company, Don Malarkey, Joe Toye and Skip Muck, taken in Toccoa, Georgia

nějaký šramot na vrcholu příkopu. Kopl jsem do Roda a s Jacksonem jsme skočili za strom. Po výzvě jsem nedostal žádnou odpověď a najednou nějaký pes očuchával hlaveň mého automatu. Proč jsem nestřílel nevím. Vyzval jsem znovu "ruce vzhůru", když jsem viděl bílý kapesník mávat ve vzduchu. Poslal jsem Jacksona nahoru a on křičel, že je tam 8 Němců. Bral si jejich pušky, když našel P38 (Luger Pistol) u jednoho z nich. V tu chvíli zahodil jejich zbraně daleko za příkop. Proč se rozhodli vzdát, nevím. Já nemám vědomost, jestli to Plesha věděl. Volal jsem Wintersovi rádiem a on řekl, že budou vyslýcháni. Už jsem o nich nikdy neslyšel. Pes zůstal s námi.

Don Malarkey.